

Иван ***НИКОЛОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Когато буря зла се извиси над мене
и се залюшка корабът на мойте дни,
когато цялата ми мисъл е в съмнение…
Христе Иисусе, вярата ми възкреси!

Когато трепет блуден, мисъл хулна,
божествения огън в мене угаси
и почна да потъвам в нощ безлунна,
о, Господи, надеждата ми възкреси!

Когато на плесницата с плесница
готов съм – злобен – да отвърна с две
дори,
когато нямам сили да обичам…
Христе Иисусе, любовта ми възкреси!

Когато уморен от суета – към Тебе
Възкръсналия – моят взор се извиси,
аз моля Те, умиращ, непотребен:
със Твойта милваща ръка ме възкреси!

Свещ. Петър ***ЛАЗАРОВ***

РАДВАЙ СЕ, НЕВЕСТО НЕНЕВЕСТНА!

Аз чувствам Те, аз знам, че си при мен,
о, Майко Божия, Пречестна,
и затова Ти пея всеки ден:
Радвай се, Невесто неневестна!

Покрий ме с Твоя майчински покров,
царице моя, най-чудесна,
и чуй сърдечния ми светъл зов:
Радвай се, невесто неневестна!

И в скръб, и в радост, Дево Пресвета,
пред твоята икона честна
мълви душата, вика съвестта:
Радвай се Невесто, неневестна!

От праведни и грешни приеми
о, Господарке земна и небесна
архангелския светлоносен химн:
Радвай се, Невесто неневестна!

Когато свършат земните ми дни,
простри ръка в скръбта ми безутешна
и моя Утешителка стани!
Радвай се, Невесто неневестна!

- - -

Плачи, моя Майко за мене
и аз ще заплача за Теб.
Само Твоя Син да приеме
най-грешната моя душа.

Живеем тук на земята,
изгонени зарад греха.
Но имаме пак небесата
с една само Твоя сълза.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://literaturensviat.com/

ISSN 2738-7798

ИСКРИ

Искри в Искрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година III, брой 38, април, 2022 г.

Възкресението – единствената победа над смъртта

„Ето, Моят Раб ще благоуспее, ще се въздигне, ще се възвиси и възвеличи. Както мнозина бидоха смаяни, гледайки на Него – толкоз ликът Му беше обезобразен повече, отколкото на всеки човек, и видът Му – повече, отколкото на синовете човешки – така Той ще смае много народи; царе ще затворят пред Него устата си, защото ще видят онова, за което не им е било говорено, и ще узнаят, каквото не са слушали. Господи! Кой повярва на това, що е чул от нас, и кому се откри мишцата Господня? Защото Той изникна пред Него като младочка и като израстък из суха земя; няма в Него ни изглед, нито величие; ние Го видяхме, и в Него нямаше изглед, който да ни привлича към Него. Той беше презрян и унизен пред людете, мъж на скърби и изпитал недъзи, и ние отвръщахме от Него лице си; Той беше презиран, и ние за нищо Го не смятахме. Но Той взе върху Си нашите немощи и понесе нашите недъзи; а ние мислехме, че Той беше поразяван, наказван и унизяван от Бога. А Той бе изпоранен за нашите грехове и мъчен за нашите беззакония; наказанието за нашия мир биде върху Него, и чрез Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние блуждаехме като овци, отбихме се всеки от пътя си, - и Господ възложи върху Него греховете на всинца ни. Той бе измъчван, но страдаше доброволно и уста Си не отваряше; ***Продължава на стр. 2***

като овца биде Той заведен на клане, и както агне пред стригачите си е безгласно, така и Той не отваряше уста Си. От затвор и съд Той биде грабнат; но рода Му кой ще обясни? защото Той бе изтръгнат от земята на живите; за престъпленията на Моя народ претърпя смърт. Отредиха Му гроб със злодейци, но Той биде погребан у богатия, защото не бе сторил грях, и в устата Му нямаше лъжа. Но Господу биде угодно да Го съкруши, и Той Го предаде на мъчение; а кога душата Му принесѐ умилостивна жертва, Той ще види дълговечно потомство, и волята Господня успешно ще се изпълнява чрез Неговата ръка. С доволство Той ще гледа подвига на душата Си; чрез познанието, което ще имат за Него, Той, Праведникът, Моят Раб, ще оправдае мнозина и греховете им върху Си ще понесе. Затова Аз ще Му дам дял между великите, и със силните плячка ще дели, задето душата Си на смърт предаде, и към злодейци биде причислен, когато между това Той понесе върху Си греха на мнозина, и за престъпниците стана ходатай.“

(Пророк Исай, 52,53)

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

„А щом това тленно тяло се облече в нетление, и това смъртно тяло се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне думата написана: „смъртта биде погълната с победа“. „Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?“ Да въздадем благодарение Богу, Който ни дарява победата чрез Господа нашего Иисуса Христа.“

(Коринтяни 15:54,55,57)

Нека отново да се поздравим с радостния поздрав на Христовото Възкресение. Това е радост, която „никой не може да ни отнеме“, особено ако тя гори в сърцата ни, ако тя изпълва съзнанието ни, и ако тя окриля душите ни. Това е радост, която може да ни издигне над всичко земно, преходно и тленно. Над несправедливостите, войните и смъртта. Възкресението е радостта от истинския живот.

Христовото Възкресение е единствената и окончателна победа над смъртта. То изпълва нашата вяра с безценно божествено съдържание. То е триумф и парад на истината и правдата, често потъпквани в нашия свят. Пред силата на Кръста и Възкресението земното зло остава напълно безсилно и никак не може да разболява божественото творение и човешката природа. Вярата във Възкресението на Христос и възкресението на мъртвите при Второто Негово Пришествие са смисълът на нашия живот. Без тях той остава пуст и празен; затворен в оковите на битовизмите и индивидуалността: най-тесните клетки, чиито стени някои хора напразно „позлатяват“ и обсипват с огромни богатства.

Празникът на Възкресението, предшестван от молитва и пост, от желание за аскетичен подвиг и съзнателно израстване в простотата и доброто, е опит за сливане с вечното Божие битие и предузнаване на Рая, където човекът още сега, тук, в земния си път, се преобразява в нова твар.

„Разпнах се с Христа, и вече не аз живея, а Христос живее в мене. А дето живея сега в плът, живея с вярата в Сина Божий, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене.“

(Галатяни 2:20)

Поздравяваме с великия празник на Христовото Възкресение всички чеда на светата ни Църква в родината и извън нея!

Благодатта, мирът и любовта на Възкръсналия от мъртвите Господ Иисус Христос и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!
ВОИСТИНУ ВОСКРЕСЕ! †

Змей ***ГОРЯНИН***

РАЗПЕТИ ПЕТЪК

Във храма е тихо. Дълбока печал
се спусна от старите тъмни икони.
И свещи горят. А светликът не
гони
безкрайния мрак моя дух
овладял.

Смутен съм. Стоя пред ужасния
спомен
за Твойто разпятие. Тръпен и плах
аз чувствам, че мой е старинният
грях,
че сам изковал съм Ти кръста
огромен.

И капките кръв от светите Ти рани
над мене са капнали, в мен ще
горят,
догдето часът на Съдът Ти
настане…

И шепна, а сам си не чувам гласът:
- Исусе, простил си Ти мойте деди,
и мене със Своята прошка съди…

* * *

Понеси се над земята,
песен вечна, песен свята,
славяща със всяка нота
тържеството на Живота!
Понеси се волнокрила,
лека, като развигора,
ти: надежда, вяра, сила
и закрила и опора.

Понеси се, ти, могъща,
зазвучи във всяка къща
и на всички във сърцата
влей си, влей си, ти, словата,
за да сетят те отново
любовта да ги съгрява –
Любовта на Бога Слово,
Който ни Живот дарява!

Понеси се, ти, прекрасна,
ти, от слънцето по ясна,
ти, по-ширна от небето,
по-бездънна от морето,
Божа истина свещена –
по-безкрайна от всемира:
че смъртта е победена,
че Животът не умира,
че Христос возкресе!

- Во истину возкресе

УТРОТО

е слънчево и ясно,
като детски ласкави очи,
и тъй сладко, сладко и прекрасно
старото клепало ми звучи.
– Господи, къде да коленича
утринна молитва да ти дам?
Ти над цялата земя надничаш,
цялата вселена ти е храм!
Ето: влизам в църквицата бедна
и си мисля – колко съм богат!
В мен е мойта вяра всепобедна,
а със нея – мой е целий свят!

ОТ ПЛАНИНАТА

слиза бяла вечер,
накичена със морав минзухар,
и с песни я посрещат отдалече
клепало и цафара на овчар.
На песните под такта лек и прост
тя тихо, като пеперуда слиза,
и сякаш с нея Сам Иисус Христос
във черквицата за вечерня влиза.
И виждам Му лицето как светлей
от малкото кандилце озарено…
О, ако беше мойта кръв елей,
в кандилцето как бих я влял
смирено. †

Петко ***ПАВЛОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО

Ти всеки ден ни казваш , че сме
Твои
и всеки ден със радост ни
даряваш.
Аз всеки ден Те славя, Боже мой,
за туй, че още ден ни подаряваш.

Пое смирено пътя към Голгота,
с венец от тръни, бос…
За да разкриеш тайната в живота,
че всеки тук е гост…

Светът голям е тъй устроен.
Ти все прощаваш – ние не…
Защо след „подвиг“ недостоен
не падаме пред Теб на колене?

Защо понякога сме безразлични
към чужда болка и проблем?
Защо, макар и толкова различни,
дължимото не Ти дадем?

Да бъдем като Теб, да надживеем
човешкото падение и зло!
И като Теб, с душата да успеем
да сътворим поне едно добро.

Красив е този свят момент,
когато Ти от мъртвите
възкръсваш!
И всеки път на този велик ден
в душите ни любов разпръсваш,

поел смирено пътя към Голгота,
с венец от слава – Божие Дете!
Ще бъдем ли достойни във
живота
ако не падаме пред теб на
колене?! †

Митр. ***ИЛАРИОН*** *(Доростолски)*

ВЕЛИКДЕНСКАТА НОЩ

Христос могъщо в дивна слава,
възкръсна от смъртта в зори
и тази вест се възвестява
навред със слънчеви зари.

В небето ангелите пеят
и в тая благодатна нощ
звездите в трепет ярко греят
и славят Божията мощ.

Ухаят в чара си цветята
изпъстрени по своя вид,
и с радост пълни се душата,
че раят днес ѝ е открит.

Камбанен звън ни възвестява:
Христос възкръсна с мощ и в дар
човекът днес се обновява и
става в Бога нова твар.
Христос возкресе!

ЦВЕТЯТА В БЪЛГАРИЯ

Бог, Всевишният Творец, раздава
щедро Своите прекрасни дарове
и с възторг от тварите се
прославлява
вредом по света през всички
векове.

Нашата страна, България,
всещедро,
ненагледно Той я с красоти дарил;
слънце и луна, звезди в небето
ведро
да сияят отначало отредил.

Всеки тук сезон редуват се цветята
да поддържат красотите ѝ докрай
и България да спомня с красотата
някогашния вълшебен рай.

Затова и българинът във чужбина,
колкото и там да е добре, копней
да се върне във цветущата родина,
всред цветята ѝ щастливо да
живей.

ПЕТДЕСЕТНИЦА

Украсена с вейки и цветя уханни,
горницата на Сион от заранта
се изпълни, за молитва насъбрани,
с гости – всички ученици на
Христа.

Песни и псалми, далеч от мисли
черни,
пееха във оня хубав ден:
Бог да ги запази неизменно верни
на Учителя им – кротък и смирен.

И в един момент над всички
ученици,
както пееха, над техните глави,
Дух Святий във вид на огнени
езици,
чудно запламтели, се за миг яви.

С дарове, апостолите, благодатни
изобилно се сдобиваха тогаз
и във вярата си силни, непоклатни,
утвърдиха се по Божията власт.

Над дома, където бяха се събрали,
се изви вихрушка и настана шум,
тъй че много люде – млади, стари,
бързо насъбраха се по оня друм.

Хората, помислили, че са пияни,
почнаха неправилно да ги винят,
без да знаят, че за подвизи
призвани,
от Светия Дух приеха благодат.

И за туй апостол Петър с модри
взори,
таз мъгла да се разпръсне без
следа,
се качи на покрива и заговори
чудна проповед за вярата в Христа.

– Тез мъже не са пияни, - той им
каза -
а опиянени са от Дух Святи.
И със думи от пророците доказа
вярата Христова как ще процъфти.

– Как разбираме го – питаха се
всички,
придошли от чуждите земи.
– Ние, от далечните предели
Критски,
от Египет, от Ливийските страни?

Чудо стана! Хиляди от сбралите се
хора
кръстиха се и по нов подход в
света
в тоя славен ден по своя воля
заслониха се под кръста на Христа.

Колко хубаво ще е и днес във
храма
благите слова на пастира Христов
всички да приемат с вяра
преголяма
и да грее в тях Христовата любов.

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ЛАЗАР

На портите на Марта и Мария
смъртта потропа – Лазар, техен
брат,
умря и те във свойта сиротия
видяха се сами на тоя свят.

Ведно със много близки в сълзи
топли
ридаеха във безутешен плач;
надгробни песни надалеч и вопли
се чуваха от заран и до здрач.

В дома им, тази скръб да се
разпръсне,
дойде Христос, огреян във лъчи,
и каза: – Лазар спи и ще възкръсне,
затуй не бива никой да тъжи.

И с Него всички близки насълзени
към гроба тръгнаха във оня час
и чакаха, със взори устремени,
Христос да Си покаже Свойта
власт.

И мигом Той с могъщото Си слово
умрелия от гроба възкреси
и здрав и читав, към живот отново
извика Лазаря и го спаси.

Нечувано велико чудо стана.
Витания това да извести
спонтанно викна към Христа: –
Осанна!
Осанна до небесни висоти! †

Рангел Т. ***РАНГЕЛОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО

Йерусалим. Застилат облаците
небесата
Звезди не светят. Всичко тъне в
гробен мрак.
Във траурна одежда е облечена
земята
и страда за разпънатия в скрьбен
плач.

И първи ден от седмицата идват
много рано
жени на гроба Му със миро и балсам.
И камъка те виждат, че отместен е и
тамо
се лутат те в неясната насам-натам.

И като влязоха, те не намериха
Иисуса
и в този миг изпаднаха във страх
голям.
Но ето, че пред тях явиха им се двама
души,
а дрехите им светеха като във плам.

Жените мироносици, глави навели
към земята
стояха безсловесни в здрача сив.
Мъжете ги попитаха: защо във
пещерата
вий търсите сред мъртвите Човека
жив?

Възкръсна Иисус и не е вече тука в
гроба,
това нали ви каза още от преди.
Когато в Галилея беше, че с човешка
злоба
предаден, разпнат ще възкръсне в
трите дни.

И спомниха си те за думите Господни
прежни
и казаха, дошли от Неговия гроб:
Апостоли, изпълнени сме с радост и
надежда,
Христос възкръсна, никой не е
смъртен роб.

Прекланям се, Христе, пред Твойто
свято възкресение,
смъртта със смърт Ти с него славно
победи
И пътя ни разкри, по който към
спасение
вървим със вяра в Теб във трудните си
дни.

Дарувай ми от Твоята възкресна, дивна
сила
и аз да мога със апостолския плам,
със ревност вярата си в Тебе, мрака
победила,
да сея в земния си път неизвървян.

ИДИ СИ СМЪРТ

Ти идваш пак над моя дом,
настръхнала орлицо,
като над жертвата безпомощна
всред стръмните скали.
Но аз не плаша се от теб,
граблива, хищна птицо,
от тебе, грозна смърт,
от ноктите ти страшни, вечно зли.

Иди си смърт, не плашиш ме,
защото мойта вяра
непреходна е в своя вихрен полет
тука и отвъд.
Защото Той ще прецени,
по Свойта точна мяра
делата ми със милост, за да тръгна
в светъл райски път.

Иди си смърт, не ще дочакаш
да съм твоя жертва,
над моята душа ти нямаш сила,
ни велика власт.
Христос се на Голгота нявга Сам
за мен пожертва,
за да живея в радост
всеки ден и всеки земен час. †

Петко ***ХИНОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Фошан, светли четвъртък.

Потъвам бавно в нощната тъма
като отдавна – пъхнал длани уморен
под бялата възглавница… в ума ми
се свива тихо древната вселена

и аз се свивам, все по-малък ставам…
От ъгъла ухае на зюмбюл
и не е вечер, утро е… Оттатък
донася се гласът любим на дядо.

Учуден ококорвам детски поглед –
навън е пролет, пее чучулига,
на български гугутките говорят,
доматите на двора са в сълзи!

Гласът на дядо? Мигър е възможно?
Та той години вече е в пръстта!...
Години вече празно е на двора –
там джоден и домати не растат!

Да! Той ме вика: „Хайде, че донесох
ти пърленките, дето най обичаш!“
Протягам от креватчето нозе –
защо ли те до пода не достигат?...

Ръцете ми са също странно малки,
очите виждат ясно, а перчемът
пред сънния ми поглед е увиснал…
И на вратата дядо се явява!

На улицата сетне аз излизам,
там е Ивайло, със „Школника“ лети,
и Мирьо, Светльо, а и много други,
отминали в отвъдното преди.

А утрото е невъзможно светло,
небето е безумно синьо пак,
дъждът умил е цялата вселена,
а вятърът издухал всеки мрак!

Севлиево сияе променено,
и всеки се е върнал у дома си,
и няма дом с покойник и жалейка,
и няма двор без смях и без цветя –

живее вече всичко възкресено
в това бездънно утро на живота!...
…На сутринта попита ме жена ми:
– Защо така се смееше на сън? †

Йордан ***СТУБЕЛ***

ВЕЛИКИ ПЕТЪК

Денят какъв е чуден – синина
струи от свода днес. Едно момиче,
подпрено до църковната стена,
раздава китки здравец и игличе.

На храма украсените врата,
отворени, от шума зеленеят
и сякаш там на Майката света
очите кротко и набожно греят.

На църквицата кръстът позлатен
сега блести с Христовата зеница.
Във спомена ми тоя чуден ден
е петъкът на страстната седмѝца…

ВЪЗКРЕСЕНСКА НОЩ

Татък, край дветѐ липи зелени,
вий се пътят и цъфтят лопени.
Като свещи пламнали жълтеят
и набожно, тихо се люлеят.

Там от снощи бие и не спира
тихото клепало в манастира.
Там сега се пеят чудни песни –
богомолни, радостни, възкресни.

Затова е млъкнала гората.
Затова и птичките, листата,
клоните и нивите зелени,
греят, като в празник посребрени. †

Данаил ***НАЛБАНТСКИ***

ПОСРЕЩАНЕ

Христос пристигна днес в Йерусалим!
Сред хилядите посрещачи съм и аз.
„Осанна!“ – викам със хвалебен глас.
Преливам от възторг неудържим.

Но ако утре в нещо се препъна
и падна на нещастието в гроба –
пази ме Боже, в този миг
да не сплета за Него аз венец от тръни.

Христос пристига днес в Йерусалим!
Ще взема всичките си дрехи бели
и пътя прашен с тях аз ще застеля
пред моя Господ свят и несравним.

Но легна ли от грехове погребан
и ме измами вражеският глас –
пази ме, Боже, в този мрачен час
за дрехите Му да не хвърлям жребий.

Христос пристига днес в Йерусалим!
Ще насека най-свежите зелени вейки
и ще накича с тях огради, порти пейки,
във този ден велик, неповторим!

Но ако утре рухна пак в порока стар
пази ме Боже, брадва да не взема
да насека дървета груби и големи
за тежък кръст на днешния си Цар.

Христос пристига днес в Йерусалим!
Да го посрещнем със цветя и песни!
И на величието Му небесно
със искреност сега се поклоним! †

Свещ. Лъчезар ***ЛАЗАРОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

„Но Той рече: невъзможното за човеците е възможно за Бога.“
(Лука 18:27)

Аз просто знам, че мога всичко,
и невъзможното дори,
макар съмнението, нам привично,
да спи в греховните ни дни.

Макар от ден на ден по-груби
да стават нашите сърца
живота ни не ще погуби
добрият Бог на вечността.

И точно там далеч, когато
изстинат нашите сълзи,
с гласа си, бедни и богати,
Той всички ни ще възкреси.

НЕ МЕ Е СТРАХ!

Наистина ли в трудни времена живеем,
и толкова ли страшен е света?
А вярата ни, силната, къде е;
къде са ни надеждата и любовта?

Отказвам да живея в страх от всичко,
защото Бог така ми нареди.
Да нямаш страх – пред никой ничком,
не падай ти, дори и в болка и беди!

Какво от туй, че всеки си отива
от този тленен и нетраен свят?
Нали сме само класове на нива,
с които нов Едем е пак засят!

Нима не знаеш, че от гроба никнат
на възкресението чудните цветя?
Нима не знаеш? Бог ни е обикнал
повече от всичко на света! †

Георги ***АНГЕЛОВ***

\- - -

Поетът е пастир на перудите,
които тръгват винаги към пламъка
с надеждата да се повтори чудото,
наречено отместване на камъка,
и сред души от злобата помътени,
сред тонове нескривана омраза,
поне един – във вихъра безпътен
да разпознае себе си във Лазар.

\- - -

Те пристигат млади, светли, талантливи,
непривично чисти, своенравно диви.
Пътят ги събира – непонятен, тъмен.
Те не знаят още – той е много стръмен
и измамно кратък, и привидно ласкав –
те ще се препъват, ще ги мамят маски,
ще се припознават във души, в идеи…
Господи, пази ги – нека оцелеят!
Нека в тях дълбоко изворът да блика,
да им се изплъзва, да ги предизвиква…
И не ги осъждай, Господи, когато
тялото за малко предаде душата.
Ето, те пристигат – нека ги щадим!
Изворът ги чака чист, неустоим.

КРЪСТ

Не произнасяйте с насмешка,
през зъби думата „помак”.
Да, знам чии пияни пешки
помляха славния Батак.
Но тече кръв върху желязо
от Барутин до Загражден,
пиля се дух срещу омраза,
почти докрай изпепелен.
Но той възкръсна, необятен
и чист като светия кръст,
сто пъти заплатил цената
човекът да не стане пръст –
да оцелее сред сурови
мъчители и утре пак
да носи, вече без окови,
светото име на „помак”. †

Петър ***ГОРЯНСКИ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Когато Ти всеблаг, добър и чист,
през тази нощ възкръснеш на Голгота,
недей отвръща кротките очи
от всички нас, останали в живота…

И не отлитай в синия простор,
за да застанеш в Трона Си небесен,
недостижим сред ангелския хор,
запял за Теб най-светлата си песен.

А мълком слез от дървения кръст,
и нека в мрака стъпките Ти леки
оставят върху родната ни пръст
една безкрайна слънчева пътека.

Ний всички ще Те срещнем като брат
и кротко ще целунем Твойта дреха,
в която росни капки кръв димят,
за да ни бъдеш радост и утеха.

Тогава Ти ще видиш в тез поля
как нивите шумят и зеленеят,
как людете сред радост и тегла
и тежък труд все скръбни песни пеят.

Как майките издигат топла длан
и с пръстите си мълком благославят
децата си, убити в люта бран
за роден край, венчани с вечна слава.

Ще разбереш тогава тоз народ,
как в свойта скръб мълчи и се бунтува
и как копней да види оня свод,
под който Вардар пей и се вълнува;
на Тракия смълчаните поля,
в които зрей най-едрата пшеница,
където лете скърцащи коля
по пътя пеят в дълга върволица;

и Бялото, разпенено море,
което праща в поздрав топъл вятър,
и ни припомня скъп завет: не мре,
тоз, който падне в бой и с обич свята…

За благослов ще вдигнеш Ти ръка
над тоз народ измъчен и невесел.
А в дебрите на стария Балкан
ще прогърми навред: „Христос возкресе!” †